

El senat de savis independentistes

Es proposa crear un consell de bons homes que controlin els polítics

Les edats dels tres junts sumen els tres segles que ens separen de 1714. Així van presentar ahir **Moisés Broggi** (102 anys), **Heribert Barrera** (92 anys) i el **doctor Domènech** (87 anys). El moderador de l'acte era **Xavier Hernández**, autor de la mai prou llegida 'Història militar de Catalunya', ara a la recerca de les fotografies aèries preses pels bombarders italians en la guerra del 36. L'escenari, l'acollidora casa del Doctor Broggi al barri del Putxet de Barcelona, a resguard de la pluja. El menjador, amb llar de foc, quadres a l'oli i una rèplica d'una plàtera de Tivissa presidint la taula, era prou ample per encabir un reduït grup de periodistes amatents al seu missatge: impulsar una candidatura única de diputats independentistes de cara a les properes eleccions al Parlament de Catalunya (res de nou) i la creació d'un senat de savis que hauria de donar consells i avalar les bones pràctiques dels nostres representants polítics. Aquesta és la novetat, que ahir van avançar, i que presentaran en públic en un acte a l'Ateneu Barcelonès.

Aquest senat de savis, de 'la bona gent del país' que deia Hernández no formaria part del govern ni de l'administració. No seria un senat polític, seria un senat civil que hauria d'aconseguir que les maquinàries dels partits no aixafin la guitarra. El món al revés d'ara: societat civil controlant la política. Aquest senat, d'entrada, hauria de validar la hipotètica candidatura unitària d'independentistes.

Tres visions

Durant la plujosa tarda d'ahir Heribert Barrera, ex-president del Parlament de Catalunya per ERC, va demostrar que és el cap més polític dels tres: va assistir a l'acte tot i que coincidía amb el seu aniversari de casament i la seva visió de la jugada era, i és, freda, lacerant, i sempre desprèn ideologia: 'No podem pretendre la unió de tots els catalans. De moment, només la unió de tots els independentistes al Parlament. Mai com ara hi ha hagut la sensació d'urgència. A principis de segle es va crear la Mancomunitat i es creia que era tan sols un pas més: hi havia temps, es podia esperar. Amb la proclamació de la República va passar el mateix: un pas més, i no pas definitiu. Aleshores es podia esperar, perquè la llengua era sòlida i el país era homogeni. Però ara la llengua recula i el país és ple de ciutadans d'origens diversos. Ens urgeix la independència. Ara i aquí. I aquesta urgència és nova'.

L'avantatge dels avis de la tribu és que es poden contradir sense immutar-se. Es debat sense problemes ni passions. El Doctor Domènech, vestit com un britànic, diuen que el primer català que va arribar a l'Antàrtida, tenia una visió totalment desenganyada de la política i allunyada de Barrera. Polítics? Fuig d'aquí: 'Els polítics haurien d'estar-ne al marge i la candidatura única hauria de ser ascèptica. Qui hauria de ser el líder? Un messià (va dir messià) que aglutini, que uneixi, que no divideixi. Els partits divideixen i nosaltres necessitem unió. Necessitem un nou Francesc Macià'.

Diuen que quan un poble perd la il·lusió, arriben els il·lusionistes, i si Catalunya perd els polítics, arribaran els messià per la porta. Això ho diu el redactor de la notícia, que va quedar enamorat del Doctor Broggi, amfitrió de la vetllada.

El doctor Broggi té 102 anys d'edat que traspuen per la pell i uns ullets plens d'il·lusió. Esperança a les ninetes. Va rebre tothom amb un somriure als llavis que mai moria. Deia coses senzilles, clares, diàfanes, sentides: 'La nostra relació amb Espanya és la d'un matrimoni mal avingut. No ens entenem i, si pot ser, ens hauríem de separar sense violència. Amb violència guanyen ells. Sort d'Europa, aquí, que no ho permetrà, i els nostres polítics haurien de veure-ho i perdre la por que porten dins. És normal que en tinguin: els seus antecessors han rebut violència. Després de la Mancomunitat de Prat de la Riba, dictadura de Primo de Rivera. Després de la República, Franco. Però ara Europa no ho permetria. Hem de treure la por de dins dels nostres polítics'.

Aquesta, perquè no, hauria de ser la funció del nou Senat.

La pluja queia suaument. Gota a gota, sense parar, tot fent pòsit. Envoltant la trobada, els associats a Reagrupament de Sarrià, organitzadors de la trobada. Homes de Sarrià ben vestits, amb pantalons planxats, que són la versió pulcra i refinada dels reagrupats del Pirineu. Tots plegats amb aquest aire de carlins del segle XXI que humilment i amb tot respecte els hi veig, amb aquesta barreja de ganes d'ordre i revolució a la vegada, de fer política sense fer-ne, de no fer-ne fent-ne. No militen, s'associen. Com els carlins d'abans, desconfien dels polítics i l'estat, però tot plegat els apassiona al mateix temps. Volen Senats, però els volen per controlar els polítics.

4 març 2010

[Enllaç permanent](#)